

τόσο απαραίτητη σήμερα ενότητα και ομοψυχία αποτελεί υπέρτατο χρέος, εθνική επιταγή και ιερή υποχρέωση που έχουμε έναντι στους νεκρούς μας και στους ήρωες μας, παλιούς και νέους, που με τις θυσίες και τους αγώνες τους, κατόρθωσαν να κρατήσουν ατόφιο τον Ελληνισμό στην εσχατιά αυτή της Μεσογείου. Έχουμε καθήκον ιερό έναντι της ιστορίας, έναντι του έθνους, και έναντι των μελλούμενων γενιών, να διατηρήσουμε και να παραδώσουμε ελεύθερη την ιδιαίτερη μας πατρίδα. Χωρίς ομοψυχία και άρρηχτη καθολική ενότητα, και χωρίς γνήσιο αγωνιαστικό φρόνημα και συντονισμό προσπαθειών, δεν μπορούμε να τιμήσουμε το εθνικό μας χρέος. Και θα είμαστε άξιοι αιώνιας εθνικής περιφρόνησης αν, συνεχίζοντας το διχασμό, γινόμαστε υπεύθυνοι για μια ακόμα χαμένη πατρίδα. Κανένας Κύπριος πατριώτης δεν θα μπορούσε να δεχθεί τέτοια ταπείνωση. Ας αναλογιστούμε πως πριν λίγες μέρες η ηγεσία του Έθνους έχει διακηρύξει παντού με στεντόρεια τη φωνή, πως δεν θα επιτραπεί παραπέρα η συρρίκνωση του Ελληνισμού ή η δημιουργία νέων χαμένων πατριδών.

Η φωνή του Έθνους, οι χιλιάδες μάρτυρες και οι ήρωες μας μέσα στους οποίους συναριθμούν και οι πεσόντες και σφαιγιασθέντες της περιοχής Κυθραίας τους οποίους μνημονεύουμε και τιμούμε σήμερα, μας καλούν να αναλογισθούμε τις τεράστιες μας ευθύνες και να ανταποκριθούμε άμεσα και χωρίς αμφιταλαντεύσεις στο κάλεσμα για ενότητα και ομοψυχία, για τη σφυρηλάτηση ενός χαλύβδινου μετώπου στο οποίο να προσκρούει και θρυμματισθεί κάθε επιβουλή εναντίον της ιδιαίτερης μας πατρίδας, εναντίον της ίδιας της ύπαρξής μας.

Ο εθνικός φρονηματισμός, η περίσκεψη και η συνένωση των δυνάμεων μας προς την κατεύθυνση αυτή θα αποτελέσει εκπλήρωση του εθνικού χρέους, θα δικαιώσει τις θυσίες των μαρτύρων και των ηρώων μας, όλων των εποχών, και θα είναι το καλύτερο μνημόσυνο που θα μπορούσαμε να κάμουμε για τους πεσόντες και σφαιγιασθέντες της περιοχής Κυθραίας που σήμερα τιμούμε, για τους οποίους η μνήμη θα είναι αιώνια.

Λες τζαί κλείσαν συμφωνία πάντα να της κλουθά ποττέ να μεν ποχωριστούσιν

Το σπίτι που γεννήθηκα το σπίτι που νιώθηκα
τζι' αν το πατά ο τούρκος
την νύκτα εν τζαί ρίξει το γινίσκεται δικό μου
Πάω που τζει θωρώ τα πράματά μου τζιαμαί
στον τόπο τους
παντες τζι' έφωα χτες όπως τάφηκα δεν τα
πειραζε κανέννας

κάμνω χαρά μεγάλη

Ο Τούρκος φεύκει τζαί τζείνος πάει μακρυά
θέλει να δει τζαί τζείνος τους τόπους που
γεννήθη

τους τόπους που νιώθη.

Το πρωί άμα ξυπνήσω τόνειρο διαλύεται, πά-
ει, χάνεται,

μαζί του χάνεται τζι' η χαρά μου.

Με πλακώνει πάλα η Λύπη

Η λύπη δεν ποχωρίζεται ποττέ που τη χαρά
είναι πιστή συντρόφισσά της.

Αμα έρτει στο πλάσμα μια στάξη χαρά με στη
ζωή

νάσου τζαί τη λύπη τρεχτή εις το πλευρό της
Λες τζαί κλείσαν συμφωνία πάντα να της
κλουθά ποττέ να μεν ποχωριστούσι.

Μελπομένη Χ' Γρηγορίου